

ĐÔI ĐIỀU

(Nhà thơ Trùng ng Vũ Thiên An – nhà giáo u tú Trùng ng Văn Quang)

Khi cần bẻ nh để n nh pháo để u hung hãn

Đánh th c vào ph ph i tâm can

Ta thi n l ng hoá thành bình phong mã

Mát l ng ta ng i v kh để a cảnh

Khi nh ng để a con vì cha để u dằng lau n i đau khai cu c

Khi b n bè vì ta th p l a bên tr i

Khi nh ng để a h c trò nghèo vì ta nh c ki m t ng bông đu để

Ta buông c có đáng không h i mùa thu

2 / 4

trên pháo đài u hung hãn”.

Và phía sau:

Mắt nàng ta ngó về phía kia

Ta- bình phong mã- mênh mông, kiên cố, không còn “gác chân lên cô đơn” vì bên ta có điếm
tên là ngó về phía kia! Hơn bao giờ hết, Trừng Vũ Thiên An cảm nhận và trân trọng
cảm nhận từng lòng ngó về phía kia đang “

khó khăn

” làm “

mắt nàng ta

”, làm đau như nỗi đau khi đi đến thềm cửa phủ phàng.

Tên trong tên gia đình, nhà thơ biết rằng khi “căn bản” đến với mình, và hai con đã “quyết
lên tước đầu em ra khỏi nhà

”.

Khi nàng đi con vì cha đau dằng lau nỗi đau khai cu

Đến hành với nhà thơ trong cơn bão bão, không chỉ có gia đình mà còn bên bè đảng nhíp,
học sinh bao thế hệ. Thế nhưng lúc mà “con vì cha đau dằng lau nỗi đau khai cu” – đau khổ
đi giữa nỗi đau; khi mà

“bên bè vì ta thắp đèn bên trái

” – gieo thêm niềm tin yêu và hi vọng; khi mà “

nhàng đi a học trò nghèo vì ta nhấc kiêng bông đu đủ

”...Điêu khúc “

vì ta”

có đầy vào lòng ngó về. Tôi lòng đi xúc động trước tâm sự của nhà thơ – nhà giáo ưu tú này. Xưa
nay, “

học trò nghèo” –

vì chúng mà thầy đã yêu thương dạy dỗ, cống hiến.

Tên bông đu đủ”

hôm nay các em học công tìm kiếm mang theo niềm tin, tình yêu vô bờ đến với thầy. Mỗi
mỗi, chân chất, bông đu đủ trước ngó nhận nhận từng lòng các em trên vầng trăng thầy với mong
thầy về với em, với đời. Và có lẽ trước tình yêu bao la đó, nhà thơ đã thấy lòng mình, hồi mùa
thu, hồi cửa đời trở lại:

Ta buông cớ có đáng không hỡi mùa thu

Niềm trần trụi của thơ y khi thơ y mình còn vụng về ngớ ngẩn. Thiệt nghĩ, với thơ y, đó không phải là món nợ công danh lợi lộc mà là với thơ s, với nh ng ai vì thơ y mà “đã khóc đã cớ i”. Liều có *đáng không*

”? Thơ a r ng, không đáng chút nào, không công bằng chút nào! Thơ y đã là một “mùa xuân nho nhỏ” rồi Hu dâng tặng cho đời và còn mãi là mùa xuân đầy lên con sóng vô hạn vô hạn trong lòng nh ng ng i thơ ng yêu, trân quý với thơ y.

T - qu thơ c ch a phải là t t mà là “t n, t i” đời với t t c m i ng i, nh ng ai vì tôi “*mà khóc mà cớ i*

”. Cuộc sống chết h p mà lòng ng i đời d ng. Ngay trong i t a t p thơ T, nhà thơ chia sẻ: nh “em” mà tôi “

th y đời đông đời biết bao nhiêu, m đời bao nhiêu”, “*nh em mà tôi nh n ra rõ ràng h n bao giờ trách nh m c a mình đời với cuộc đời này...*”.

L i thơ m c m c, chân thành viết nên t gan ruột, t a h nh không h có s trau chuốt bóng b y m t mà, để cho ng i đời nh n ra r ng: *Đi đi n là đời m t, đời lòng đời r i ngh i c v t qua, đời h ng t i “*

n m hi v ng, n m

khát v ng t i p t c s ng

...” của nhà giáo – nhà thơ Tr ng Vũ Thiên An. Xin nủu giữ nhà thơ – nhà giáo i với đời...

Hoàng Thu